

GYÖRI LÁSZLÓ
Egy templom tövében

*Ez a templom csak valaha volt.
Elhordtak minden elmozdíthatót
belőle: köveit a főurak
birtokukra vitték, azazhogy vitették*

*műromot csinálni, a romot rombolók,
a romantikusok. S a kevésbé
romantikusok, a környékbeliek
a még megmaradó köveket cipelték
le a faluba.
S hogy maradt valami, az már kész csoda.*

*De ház lett belőlük legalább,
ép, nem rom, egy újonnan csinált;
belé temették, ami ma
lelet volna a régészek kezén;
egészen mélyre, az eleven életig,
mert még ma is lakják őket az élők.
Ha néha egy ilyen kő kilátszik,
ijedten bevakolják.*

*Aztán a kincskeresők furkálták össze
a padlatot. Gödrök, ahány, annyiféle.
Ha mindent kiöntenék, micsoda
gazdag szoborgyűjtemény kerekedne ki belőle!*

*Ez a templom: csak volt valaha.
Ma egy-két faldarab, apszistöredék,
már alacsonyabb, mint mellette a fa.
Túlnőtte az erdő. Találgatják,
hol volt a torony, milyen lehetett,
de nincs, a fű is már túlnőtte
a templom tornyait.*

*A falon fa, évente kivágják,
elég körülményes, mert túl magasra
vette föl magát. Igen, a fák, fák,
örökké ezt hallom, ezek
a rettenetesek!
Zöld bogok, gombolyagok, kuszalékok,
drótsomók összegubancolt görcei,
zöldek, legfelül.*

*Egy fát, amely garázda módon
mászott fel oda, lehozni végül is
semmiség, de templomot rakni
a fák közé, a térbe, egy templom
vázlatát, faltjait, csikjait
találtkól, maradék végekből ismét összevágni,
hogy összeilleszthesse újra a szem,
ahhoz kell kőrákó, tiszta kéz, új mester,
másmilyen!*

A plakett

*Bucskázom az őszben,
tolvajja, csősze vagyok.
A szilva, szőlőszem
rébusza, hogy hova lop.*

„Nagy László sírja”